

Šventosios Dvasios vaisiai II d.

Apaštalaudamas ištvėringas žmogus išsikelia aukštus tikslus pagal Dievo norą, nors konkretūs rezultatai ir atrodytų maži, su šventu atkaklumu pasinaudoja visomis prieinamomis žmogiškoms ir antgamtinėmis priemonėmis. Tikėjimas - būtinas rekvizitas apaštalaujant, daug kartų pasireiškęs atkaklumu kalbėti apie Dievą, nors vaisiai būna vėliau.

„Jei neatlyžtame, jei nesiliaujame gerai įsitikinę, jog Viešpats to nori, taip pat tavo aplinkoje iš visų pusių ims rodytis krikščioniškosios revoliucijos ženklai: vieni atsiduos Dievui, kiti rimtai pažiūrės į vidinį gyvenimą, o dar kiti - didžiausi silpnavaliai - bent bus perspėti". (Šv. Josemarija Escriva)

Viešpats tikisi nuolatinių kasdienių pastangų, kad apaštalinė užduotis duotų vaisių. Jei kartais jie vėluoja pasirodyti, jei dėmesys, kurį skyrėme, kad priartintume prie Dievo šeimos narį ar kolegą, atrodytų bergždžias, Šventoji Dvasia duos mums suprasti, kad nė vienas, kuris dirba Viešpačiui su gryna intencija, nedaro to veltui: *nenueis jų triūsas perniek.* (1z 65,23) Ištvėrmė reiškiasi kaip tobula vilties dorybės plėtra.

Po vaisių, kurie labiau sieja sielą su Dievu ir savuoju šventumu, šventasis Paulius išvardija kitus, kurie pirmiausia tarnauja artimo labui: „Apsivilkite nuoširdžiu gailėstingumu, gerumu, nuolankumu, romumu ... . Būkite vieni kitiems pakantūs ir atleiskite vieni kitiems.“ (Kol 3,12-13)

Gerumas, apie kurį kalba apaštalas, yra pastovi valios nuostata, skatinanti norėti visokeriopo gėrio kitiems, nieko neišskiriant: draugams ir priešams, giminėms ir nepažįstamiems, kaimynams ir tolimiems. Siela jaučia esanti mylima Dievo ir tai jai neleidžia pavydėti, o kituose ji mato Dievo vaikus, kuriuos Jis myli ir už kuriuos numirė Jėzus Kristus.

Nepakanka norėti kitiems gero teoriškai. Tikroji artimo meilė - veiksminga meilė, virstanti darbais. *Meilė maloninga*, - skelbia šventasis Paulius. **Malonumas** - kaip tik ta širdies nuostata, kuri mus skatina daryti gera kitiems. Šis vaisius pasireiškia gausa kūniškų ir dvasiškų gailėstingumo darbų, kuriuos krikščionys atlieka visame pasaulyje neatsižvelgdami į asmenis. Mūsų gyvenime jis pasireiškia tūkstančiu tarnavimo smulkmenų, kurias stengiamės padaryti tiems, su kuriais kasdien susieiname. *Malonumas* akstina mus nešti ramybę ir džiaugsmą ten, kur einame, ir nuolat būti atlaidžiai ir prielankiai nusiteikusiems.

Romumas glaudžiai susijęs su gerumu bei malonumu ir yra tarsi jų užbaigimas, išstobulinimas. Jis priešinasi bergždiems pykčio apsireiškimams, kurie iš esmės yra silpnumo ženklas. *Meilė* <...> *nepasiduoda piktumui* (1 Kor 13,5), bet visuomet reiškiasi švelniai bei subtiliai ir remiasi didele dvasios tvirtybe. Siela, kuri turi šį Šventosios Dvasios vaisių, nerodo nekantrumo ir nepuoselėja pagiežos jausmų dėl užgaulių ar įžeidimų, kurių susilaukia iš kitų, nors jaučia - ir kartais labai stipriai dėl didesnio jautrumo, kurį įgyja bendraudama su Dievu, - kitų šiurkštumą, nepaisymą, pažeminimus. Ji žino, kad visu tuo Dievas naudojasi sielų apvalymui.

Po romumo eina **ištikimybė**. Ištikimas yra tas, kuris atlieka savo pareigas, net pačias mažiausias, ir į kurį kiti gali sudėti savo viltis. **Ištikimas draugas - neįkainuojamas**, - sakoma Šventajame Rašte, - **jokia suma neatsveria jo vertės**. Būti ištikimiems -tai būdas praktikuoti teisingumą ir meilę. Ištikimybė apibendrina visus vaisius, kurie susiję su mūsų santykiais su artimu.

Trys paskutiniai vaisiai, kuriuos nurodo šventasis Paulius, remiasi saikingumo dorybe, kuri, veikiant Šventosios Dvasios dovanoms, duoda **kuklumo, susivaldymo, skaistumo** vaisius.

Kuklus žmogus yra tas, kuris kiekvienoje situacijoje moka elgtis santūriai bei teisingai ir savo turimų talentų nepervertina bei nesumenkina, nes žino, jog jie - Dievo dovana, duota tam, kad panaudotų juos kitų labui. Šis Šventosios Dvasios vaisius atsispindi išorinėje žmogaus laikysenoje, jo kalbėsenoje ir rengimosi būde, elgesyje su žmonėmis ir visuomeniniuose santykiuose. Kuklumas yra patrauklus, nes atspindi paprastumą ir vidinę tvarką.

Du paskutiniai šventojo Pauliaus nurodyti vaisiai – *susivaldymas ir skaistumas* .

Siela yra instinktyviai budri vengdama to, kas gali pakenkti vidiniam ir Išoriniam tyrumui, kuris taip patinka Viešpačiui. Šie vaisiai, kurie puošia krikščioniškąjį gyvenimą ir nuteikia sielą suprasti tai, kas susiję su Dievu, gali būti renkami net tarp didelių pagundų, jei atmetama besiperšanti proga bei ryžtingai kovojama žinant, kad Viešpaties malonės niekad nepristigs.

Artinkimės prie Švenčiausiosios Mergelės, nes Dievas pasitelkia ją tam, kad Parakleto veikiamą duotų gausius vaisius sielose.

„Gimdau kilnią meilę, pagarbą ir šventą viltį. ... Ateikite pas mane visi, kurie manęs trokštate , valgykite iki soties mano vaisių. Atminti mane yra saldžiau už medų , geriau turėti mane negu medaus korį „ ... (Sir 24, 18-20)